

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 139/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť T. Š., bytom B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 13/00 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 327/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. Š. o d m i e t a z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2003 doručená sťažnosť T. Š., bytom B., (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 13/00 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 327/02. Sťažovateľka namieta postup obidvoch súdov v súvislosti s dňom jej zaradenia do evidencie

uchádzačov o zamestnanie (t. č. evidencia nezamestnaných občanov hľadajúcich zamestnanie) Národným úradom práce a s jej nárokmi na to nadväzujúcimi, a to v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom na základe žaloby o náhradu škody spôsobenej nesprávnym postupom Národného úradu práce. Okresný súd vo veci rozhodol 9. januára 2002 rozsudkom č. k. 19 C 13/00-32 tak, že návrh sťažovateľky zamietol (z dôvodu absencie pasívnej legitímácie Národného úradu práce v tomto konaní). Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľka odvolala. Krajský súd 13. marca 2003 svojím rozsudkom sp. zn. 9 Co 327/02 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozsudok krajského súdu bol doručený sťažovateľke 31. marca 2003 a bol týmto dňom aj právoplatný. Sťažovateľka 24. marca 2003 doručila Okresnému súdu ďalšiu žalobu proti odporcovi Slovenskej republike „pre nesprávny úradný postup - podľa zák. 58/69 Zb.“, ktorý (okresný súd) podľa vyjadrenia sťažovateľky nezačal vo veci konať.

Sťažovateľka od ústavného súdu požaduje, aby rozhodol:

„- nesprávnym postupom súdov SR došlo k porušeniu práv sťažovateľky

- súd priznáva spravodlivé primerané finančné zadostučinenie za nemajetkovú ujmu.“.

Súčasne sťažovateľka požiadala o ustanovenie advokáta na bezplatné zastupovanie pred ústavným súdom“ vo veci sťažnosti súvisiacej s prípadom 19 C 13/00 Okresného súdu v Bratislave.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred

ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak zákon o ústavnom súde neustanovuje inak.

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty sa považuje za sťažnosť podanú oneskorene.

Sťažovateľka označila svoju sťažnosť ako „Sťažnosť proti porušeniu základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“, ktorého sa mali dopustiť porušovatelia - okresný súd a krajský súd. V obsahu svojej sťažnosti sťažovateľka označila porušenie aj jej práv upravených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namietanie porušenia týchto práv dokumentovala obsahom celého podania, ktoré vyústilo do jej požiadavky rozhodnúť o porušení jej práv nesprávnym postupom súdov Slovenskej republiky.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval. Keďže konania okresného súdu a krajského súdu, v ktorých malo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky, boli právoplatne skončené, a to viac ako dva mesiace pred doručením sťažnosti ústavnému súde, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo už potom bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2003